

Sygn. akt II KO 39/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie W. Ł.

oskarżonej o przestępstwo z art. 233 § 1 i 6 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 sierpnia 2018 r.

wniosku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 26 lipca 2018 r., sygn. akt II K .../15, o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do merytorycznego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 26 lipca 2018 r., sygn. akt II K .../15, wystąpił o przekazanie sprawy W.Ł. oskarżonej z art. 233 § 1 i 6 k.k., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, a mianowicie Sądowi Rejonowemu w G., podnosząc, że stan zdrowia oskarżonej uniemożliwia jej dojazd do tutejszego sądu. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd podkreślił, że ze względu na stan zdrowia wykazany w opinii dwóch biegłych psychiatrów W. Ł. może brać udział w rozprawie tylko przed sądem w pobliżu miejsca zamieszkania, tj. w Sądzie Rejonowym w G.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w W. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej

zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12, LEX nr 1231575). Zdaniem Sądu Najwyższego, w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił zadość wskazanemu standardowi i w sposób wystarczający wykazał istnienie okoliczności mieszczących się w pojęciu „dobro wymiaru sprawiedliwości”, użytym w dyspozycji art. 37 k.p.k., które w tym konkretnym wypadku wyczerpuje stan zdrowia oskarżonej uniemożliwiający prowadzenie rozprawy w Sądzie Rejonowym w W. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 sierpnia 2008 r., II KO 50/08, OSNwSK 2008/1/1625; z dnia 21 lipca 2011 r., III KO 51/11, LEX nr 860626).

Opinie biegłych z zakresu psychiatrii, przeprowadzone na wniosek Sądu Rejonowego, jednoznacznie potwierdziły, że oskarżona z uwagi na stan zdrowia nie nadaje się do udziału w czynnościach sądowych poza miejscem zamieszkania, ale może uczestniczyć w rozprawach przed Sądem Rejonowym w G. - blisko jej miejsca zamieszkania.

Zaniechanie decyzji o przekazaniu sprawy sądowi położonemu blisko miejsca zamieszkania oskarżonej, wobec charakteru jej schorzenia, z dużą dozą prawdopodobieństwa spowodowałoby tylko dalszą przewlekłość postępowania i pogłębiło ryzyko jego nieprzeprowadzenia, a stan taki nie służyłby dobru wymiaru sprawiedliwości.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.